



TEREMTŐ LÉLEK

LEVÉL A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉLETÉRŐL

XI. évfolyam 11. szám

2011. december

Advent 3. vasárnapja (gaudete vasárnap)

"Örvendjen a puszta és a kiaszott vidék, ujjongjon a sivatag, és viruljon, mint a liliom! ...Akkor majd kinyílik a vakok szeme, és a süketek füle megnyílik. Akkor majd ugrándozik a sánta, mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve; mert vizek fakadnak a pusztában, és patakok a sivatagban... Akiket az Úr kiváltott, visszatérnek, ujjongással jönnek a Sionra, és örök örvendezés lesz a fejük felett; vidámság és öröm tölti el őket, s elfut tőlük a bánat és a sóhaj."(Iz 35,1;5-6;10)

Az Úr eljövetelére a keresztyének bűnbánó lélekkel készülnek, így advent – amely korábban böjti idő volt – a nagyböjthöz hasonlóan bűnbánati időszak, ezért liturgikus színe a viola (lila). A XIX. században elterjedt adventi szimbólum, az adventi koszorú négy gyertyája közül három viola-, egy pedig rózsaszínű. Az öröm színe ugyanis a fehér, s ez a lilával, a bűnbánat színével keverve rózsaszínt ad. Mivel advent harmadik vasárnapja az öröm vasárnapja, vagy latin nevén Gaudete-vasárnap – e nap szentmiséje bevezető énekének első szavai ugyanis: Gaudete in Domino semper (Örüljete az Úrban mindig) –, ezen a napon gyújtják meg a rózsaszín gyertyát. A miséző pap is violaszínű miseruhát használ adventben, de a harmadik vasárnapon rózsaszínt is választhat.

Az adventi szokások közé tartozik a szentcsalád-járás és a betlehemezés szokása.

A szentcsalád-járás a 20. század elejéről származó katolikus szokás. A hívek minden nap más házhoz visznek egy a Szent Családot ábrázoló képet, és e képnél imákat mondanak, s kisebb szertartásokat mutatnak be. A népszokás arról a bibliai eseményről emlékezik meg, amikor a gyermekét váró Szűz Mária és Szent József Betlehembe érvén szállást kerestek maguknak.

A betlehemezés a legismertebb és legelterjedtebb karácsonyi népszokások közé tartozik. Az egész Kárpát-medencében ismerik. Ezt a játékot eredetileg templomokban, majd később házakhoz járva adták

elő. A paraszti betlehemezés középpontjában a betlehemi pásztorok párbeszédés, énekes játéka áll. A dramatikus játék fő eleme a pásztorjáték, amely a három pásztor, köztük a nagyothalló öreg tréfás párbeszédére épül. A betlehemezés fő kelléke a templom alakú betlehem, amelyben a Szent Család látható. A szereplők előadják a Jézus születéséről szóló bibliai történetet, majd átadják ajándékaikat, jókívánásaikat. Ezután a háziak megvendégelik őket.

„S lám, a csillag, amelyet napkeleten láttak, vezette őket, míg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a Gyermekek volt...” (Mt 2,9)

Karácsony vigíliája már az ünnep kezdetét jelenti, ami leginkább a szenteste és az éjféli mise ünnepi meghittségében fejeződik ki. Ez a nap az adventi időszak utolsó napja.

Az ajándékozás szokásának eredete bizonyos elméletek szerint a Napkeleti Bölcsek történetére vezethető vissza, akik a csecsemő Jézusnak ajándékokkal hódoltak Betlehemben.

A karácsonyfa-állítást először Elzászban jegyezték fel a XVII. században. A XVIII. századtól már mint protestáns családi szokás terjedt el a német területen. A XIX. századtól a világ számos országában meghonosodott a karácsonyfa-állítás. Hazánkban a XIX. század első felében jelent meg, elsősorban nemesi, majd polgári körökben. Először Brunszvik Teréz martonvásári grófnő állított karácsonyfát. A század második felében a társadalom többi rétegénél is elterjedt. Magyarországon a karácsonyfa elterjedése előtt termőágakat állítottak, ezeket rozsmaring-, nyárfa-, bürök-, kökényágakból készítették.

Míg advent a reményteli várakozás ideje, a szenteste maga a beteljesedés, a Megváltó születésének napja.



Egyházközségünk minden tagjának a megszületett Jézus kegyelmeiben gazdag, áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Zsolt atya, Balázs atya,
Gyuri atya, Jácinta nővér
és a szerkesztők

Adventi vásár, véradás és kézműves foglalkozás 2011. november 25. – 26. szombat - vasárnap



Idén immár második alkalommal „próbálkoztunk” adventi jótékonysági vásárunk megszervezésével. Bizony sokan éreztük e próbálkozást nagy „falatnak”, mivel e hét végén mindent egy lapra tettünk föl. Három program közel egyszerre lebonyolítva alaposan leterhelte a szervezőket, segítőköt, árusokat. Szerencsére nem voltunk egyedül..., és sokan imádkoztak sikerünkért.

A **vásár jótékonysági „eredménye” háromszázezer forint**, amellyel a Madarász utcai Gyermekkorház Intenzív Osztályát támogatjuk. Az adomány átadásáról felhasználásáról természetesen a későbbiekben tudósítjuk az olvasókat.

A **véradási lehetőség** közel hatvan véradót szólított meg. Nagy öröm a Vöröskereszt aktivistáinak, a Vérellátónak és nekünk is, hogy harmaduk először adott vért...

A gyerekek számára az eddigiekhez hasonlóan kitűnő lehetőségnek bizonyult a **kézműves-foglalkozás**. A pezsgő és baráti hangulatban valódi remekművek születtek. Az együttműködésen túl mindenki érezhette **Jézus szavainak igazságát**: „Ahol ketten-hárman összejönnek a nevemben, ott vagyok én is ...”. Zárva soraimat az Egyházközség



és Zsolt atya nevében **hálásan köszönöm mindenki segítségét**, aki bármely módon közreműködött e hét vége sikerében. Különösen hálásan gondolok azokra, akik először hallották meg segítségkérő hívásunkat. Ugyanígy nagy örömmel gondolok azokra a gyerekekre,

fiatalokra akik felnőttesen dolgoztak kezünk alá, vagy éppen felnőttek helyett tevékenykedtek rendezvényünkön.
Lajos Zoltán



SEGÍTŐ SZERETET

„Velem tettétek” Mt 25, 40

A Szent Erzsébet napi tartósélelmiszer gyűjtésre a következő adományok érkeztek:

68kg liszt, 38kg cukor, 3kg só, 21l olaj, 55 zacskó tészta, 15 kg rizs, 1l tej, 3db lekvár/befőtt, 20db konzerv, 4 zacskó bab, 4 csomag tea, 4 csomag kávé, 5 zacskó keksz, 2db margarin, 1 csomag piros paprika. Az összegyűlt adományokból 34 db csomagot készítettünk, és elvittük településünk nehéz körülmények közt élő lakóinak. A Gondviselő áldjon meg minden nagylelkű adakozót!
Karitászcsoport

November 20-án az Országos Karitászcsoport javára rendezett gyűjtés eredményeként, 113.665 forintot adtak össze egyházközségünk tagjai. Köszönjük nagylelkű adományaikat!

Egyházközségi véradás az 5. alkalmon és 200. egységen is túl



2011.11.26-án egyházközségünk már 5. alkalommal adott otthont véradásnak. Igen, hiszen 2009 adventje óta évi kétszeri alkalommal hozzuk közel, tesszük a sajátunkká az adakozásnak ezt a különleges formáját. Emlékszem az első alkalom előtti lázas készülődésünkre, várakozásainkra. Vajon hányan jönnek? Hogyan fogadják? Rendszeres véradók

jelennek majd meg vagy újak? Számos kérdés, amelyre már az első alkalommal frappáns választ kaptunk. Ott harmincan a kamionban rendszeres és új véradók, visszatérők. Mert ott - a türelem, a csend, a mosolyok, viccelődések közepette- létrejött egy különös hangulat. Az

együtt adakozás öröme. Az öröm, amely az óta is mindig megtalál minket ezeken az alkalmakon. Pedig egyre többen vagyunk, legutóbb például a 62 próbálkozóból 52-en adtak sikeresen vért.

Köszönet ezért minden véradónknak! Továbbá külön köszönet azoknak is, akik elejétől fogva segítettek és biztosítják ennek a rendezvénynek a létrejöttét. Köszönet tehát Gáspár Tibornak, a Vöröskereszt munkatársának, a váci vérellátó személyzetének, Basa Ottó barátomnak és feleségemnek Szabó Editnek. Találkozunk a gyermeknapi rendezvényen!
Császár Ottó

Advent első vasárnapján a féltizes szentmisében két szentségfelvételre készülő felnőtt testvérünk (Takács Csilla és Nagy Rita) befogadási szertartására került sor.

Lelki hazatérés

Most is őrzöm a képeslap méretű szentképet, amelynek hátuljára néhai Várhelyi Vilmos, plébános keresztelésemkor ezeket a szavakat írta: „*Csilla, ezen a napon fogadott a jó Isten az ő gyermekévé. Maradj is mindig a jó Isten jó gyermeke!*” A képen Szűz Mária ölében a gyermek Jézussal egy kisbárányt simogat, amelyet angyalok vesznek körül. Mindez a veresegyházi katolikus templomban történt 1964. szeptember 6-án, három hetes koromban.

Azóta a sors nagyon megcibálta a családukat, de a Gondviselés engem átsegített a rengeteg nehézségen és tragédián. Húsz évvel ezelőtt Veresegyházról is elsodort. De most visszatértem. Közvetlen családtagjaim sajnos már nem érhatték meg. 2011. november 27-én volt a befogadásom. Ugyanott, ahol megkereszteltek. Számomra a legszebb templomban a világon. Ültem a padban, amelyet több emberöltőre visszamenőleg felmenőim koptattak. Köztük dédapám, a Seresbíró, aki vasárnaponként ugyanitt előénekelte a Szívbrigád himnuszát és évtizedeken keresztül dolgozott a község boldogulásáért. Az ő keze is érinthette ugyanazt a padot.

Mérhetetlenül meghatódtam és csodáltam a jó Isten kifürkészhetetlen és csodálatos útjait. Előttem van a pillanat, amikor Zsolt atya meggyújtja az első adventi gyertyát, vagy amikor ott állunk a hívek előtt, mellettem a kezesem, Illéfalvi Péter, aki egy csodaszép lelkű ember. És amikor a másik befogadott, Rita elsírja magát a meghatottságtól, és ahogy az én hangom is megremeg, miközben elmondom a kiválasztott ígét a kovászról. A kovászról, amely számomra

egy átalakító erőt jelent. Ahogyan a kovász átjárja a tésztát, úgy változtatja meg Isten kegyelme is mindannyiunk életét.

Az enyémet mindenképpen. Hihetetlen ez a kötőerő! Negyvenhét év telt el a keresztlelő óta és én újra itt vagyok! Hazatértem.

Takács Csilla

Odaadni a legbecsesebbet

Nem nehéz felidézni magunkban azt az érzést, hogy mit jelent nekünk az, ha valamire nagyon vágyunk és aztán pontosan azt kapjuk meg. Különösen így Karácsony közeledtével, amikor a névnappal vagy születésnappal ellentétben az egyes családokon belül mindenki megajándékoz mindenkit.

De ha a lelkieket nézzük, akkor a megajándékozottság érzése, vagyis az, hogy gazdagabb lettem valamivel, még mélyebben tud minket megérinteni. Talán még azt sem nehéz elképzelni, milyen érzés adni valakinek (és közben szinte látjuk magunk előtt az örömtől sugárzó arcát). Ugyanígy örül Jézus is, ha tudatosan keressük, mit kér a legjobban tőlünk és azt is kapja tőlünk.

E téren vannak, akik megelégszenek azzal, hogy pusztán a Megváltó születésnapján valamilyen kötelezően elvégzendő feladatként „odalöknek” egy kis ajándékot (holott valójában az év többi napján is arra kellene figyelniük, mit kér tőlük): jellemzően olyat, amiért nem kell sokat küzdeni. Ők azok, akik az Advent lényegét legfeljebb csak a hittankönyvekben olvassák, de azt nem teszik magukévá.

A legnehezebb és rövidtávon a legfájdalmasabb az, ha éppen azt adjuk oda (vagy inkább vissza) Karácsonykor Jézusnak, ami (vagy aki) nekünk igen sokat jelent: egy megszokott életmódot, egy kedvenc időtöltést, legbecsesebb tárgyunk, magunkban dédelgetett álom, egy lényeges dologgal kapcsolatos nézetünk, egy megszokott baráti társaság, amelyen belül otthonosan mozgunk vagy egy emberi személy, akihez esetleg érzelmileg nagyon kötődünk. Valójában viszont ez egyben a legszebb is: az ilyen ember annyira szereti Jézust, hogy Őérte kész odaadni bármit vagy bárkit. Példamutató hozzáállásának gyümölcse nem is marad el: a maga idejében sokkal többet kap annál, mint amennyit számra az elvesztett dolog vagy személy jelentett.

De erre közel sem mindenki képes: minél többet jelent nekünk valami vagy valaki, annál nehezebb Neki visszaadni. Sokan nem is akarják:

vele együtt a megszokottság, a kiszámíthatóság, és egy fajta biztonságérzet is odalesz. Az elengedés talán az egész életüket fenekestül felforgatja. Őbelőlük hiányzik a tökéletes bizalom és ezzel együtt az a meggyőződés is, hogyha valamit visszaadnak az Úrnak, ahelyett valami sokkal többet kapnak cserébe, igaz, általában nem azonnal, hanem esetleg hosszú várakozás után. Megkötözi őket a ragaszkodásuk a hamis biztonságérzethez. Szenvednek ugyan ettől a megkötözöttségtől, de félnek is az esetleges nagyobb rossztól.

Kívánom, hogy ez az Advent mindannyiunk számára legyen egy olyan lehetőség, amikor tudatosan keressük a Megváltó akaratát és, ha Ő azt kifejezetten kéri, akkor a saját születésnapján olyasvalamivel ajándékozzuk meg, amellyel a vele járó, de egyébként minket megkötöző megszokottságot és kiszámíthatóságot is visszaadjuk Neki és így Őerte vállaljuk az új, ismeretlen helyzetet! Petneházy

András

Tanulságos történetek 1.

Balázs atya gyűjteményéből

Kié lesz az örökség?

Egy dúsgazdag embernek az volt a hobbija, hogy értékes festményeket gyűjtött. Palotájának minden szobája tele volt világhíres festők alkotásaival: Renoir és Monet képeit éppúgy meg lehetett találni gyűjteményében, mint a Van Gogh-tól és Picasso-tól származókat. A vietnami háború alatt a gazdag ember fiát behívták katonának, és mint annyi más amerikai fiatal, őt is bevetették az ázsiai harcokba. A fiú nagyon bátor volt, sok társát megmentette, s amikor a harcok alatt egy sebesült katonát próbált biztonságos helyre vinni, lövést kapott és meghalt. Édesapja nagyon meggyászolta hősi halált halt fiát.

Pár hónappal később, karácsony táján kopogtattak háza ajtaján. Fiatalember állt az ajtó előtt nagy csomaggal a hóna alatt. „Uram, maga nem ismer engem,” kezdte, „de én sokat hallottam magáról fiától, aki katonatársam volt Vietnamban. A maga fia igazi hős volt, sok ember életét mentette meg, és én vagyok az, akit kimentett a veszélyből, amikor a halálos lövést kapta. Szeretek festeni, és egy nap Vietnamban lefestettem a maga fiát is, és most elhoztam magának a képet. Ez a legkevesebb, amit tehetek, hogy megköszönjem, amit a maga fia tett értem. Tudom, hogy a kép minősége nem mérhető össze a gyűjteményében levő képekkel, de gondoltam, talán kedves emlék

lesz a fiáról.” Ezzel átadta a csomagot és eltávozott. A gazdag ember, amikor kibontotta a csomagot, csak bámult, milyen hűséggel adta vissza a festmény fia személyiségét. A képet a nappaliban a főhelyre, a kandalló fölé akasztotta.

Nem sokkal később a gazdag ember meghalt. Halála nagy izgalmat okozott a műgyűjtők körében. Mindegyik szeretett volna vásárolni a híres gyűjteményből. Az árverésen valamennyi művészetet kedvelő pénzes ember jelen volt. De a dobogón levő állványon csak a fiú arcképe volt kiállítva. A műgyűjtők türelmetlenkedtek: „Hol vannak a híres festmények? Mikor láthatjuk azokat? Mikor vásárolhatunk belőlük?” Az árverés vezetője az asztalra ütött a kalapáccsal és bejelentette: „Az árverést ezzel a képpel kezdjük. Az alapár 100 dollár. Ki ajánl érte többet?” A résztvevők zajongtak: „Kit érdekel ez a fércmunka? Mutassa az igazi remekműveket!” Az árverező hajthatatlan maradt. „Ki ajánl a fiúért 105 dollárt?” Szavait csend fogadta. Senki sem jelentkezett.

Végre egy egyszerűen öltözött ember állt fel. A gazdag ember kertésze volt. „Szeretném megkapni a képet” mondta, „de szegény ember vagyok, nem tudok többet adni érte, mint 10 dollárt.” Nem volt jelentkező. Az árverező hármat ütött a kalapáccsal, és a kertész felé fordulva kijelentette: „Magáé a kép 10 dollárért.” Ismét izgalom hullámozott végig a társaságon. Most jönnek végre a híres képek! Mindjárt meglátják azokat! De az árverező felemelte a kezét és csendre intette a hallgatóságot. „Hölgyeim és uraim,” kezdte, „az árverésnek vége. A végrendeletben van egy kikötés, amit csak most tudathatok. A kikötés ez: akié lesz a fiú, azé lesz az egész örökség.”

Így van ez a mi életünkben is. Akié a Fiú, azé az egész örökség.

Karácsonykor megkaptuk a Fiút és Vele együtt az egész örökséget minden kinccsel együtt. Boldog ünnepet!

Balázs atya

GYEREKSAROK

Márton karácsonya

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy Márton nevű zsvány kisfiú. Hiába volt a jó szó szülei részéről, hiába erőlködött a hittanos tanító néni, csak nem látszott rajta, hogy elsőáldozónak készül. Rendszeresen húzogatta a lányok hosszú haját, gyakran rugdosta meg fiú pajtásait. Minden vágya volt neki egy kis bárány. Egy igazi, élő barika. Nem érdemelte ugyan meg, mégis



megkapta. Hátha így kedvesebb lesz az emberekkel is - gondolta édesanyja -, hátha a kis állat szeretete jobb belátásra téríti ökelmét. Ettől kezdve minden szabad idejét a báránkával töltötte. Kis csengettyűt kötött a nyakába aranyos szalaggal.

Tanító bácsi is felfigyelt a változásra. Márton az utóbbi időben sokat javult. Az osztályban volt egy szegény kis fiú. Általában mindig kimaradt a közös játékokból is. Egy napon Márton, reggelizés közben kitekintett a házuk ablakán, s mit lát: Józsika, a szegény kis osztálytársa, fáradtan támaszkodik a kerítésüknek. Marci azonnal letette kedvenc kakaóját a konyhaasztalra, és kiszaladt megnézni a fiút. Valami rémlett neki, hogy a hittanórán olyasmit hallott, hogy aki egynek is akár a legkisebbek közül valami jót tesz, azt magának Jézusnak teszi. Behívta a szegény gyermeket, akiről kiderült, hogy nem evett még semmit, s gyorsan megkínálták őt reggelivel. Odasúgta édesanyjának, hogy a kedvenc bögréjében adja Józsikának a kakaót. Arra is felfigyelt, hogy Józsika még mindig az ősszel is hordott vékony kis kabátjában jár. Felajánlotta neki a tavalyi télikabátját, amelyiket ő már kinőtt, de az apró kis fiúcskának pont jól állt. Együtt indultak aztán iskolába. Menet közben beköszönt még a báránkjának, s észrevette a vágyakozást Józsika szemében, aki aztán ki is mondta: de jó is neked, Marci, nekem sose lesz saját kisbáránym.

Másnap Márton meglátogatta kis barátját, hóna alatt cipelve a báránkját.

- Tessék! - szólt a meglepett fiúnak. -Kölcsön adom neked egy kis időre. Karácsony után majd visszaadod.

Nagy volt az öröme Marci szüleinek. Ilyen szépen még nem készült a fiúk Jézus születésének ünnepére. Karácsony szent estéjén aztán szokás szerint elmentek a templomba, hogy megnézzék a betlehemi jászolt, benne a kis Jézussal. Ahogy közelebb értek, hát mit lát a mi Marcink. A báránnyok között ott volt az ő kis csengettyűs, aranyos szalagú barikája. Az egyik pásztorfiú az ő kedvenc bögréjében hozta a tejet a kis Jézusnak, akinek a takarója nem volt más, mint az ő régi télikabátja... Marciék azóta boldogan élnek! *Forrás: Virtuális plébánia*

Hagyományos módon készülünk a **Hódolat Jézus jászolánál** ünnepre (karácsony másnapján, hétfőn) - hittanosaink és a fiatalok készülhetnek verssel, énekkel-zenével ajándékot adni Jézusnak - kérjük aki szeretne bekapcsolódni jelezze Lugosi Margitnál. Mindenkit szeretettel várunk!

A bölcsek

Teljesen mellékes, hogy valóban királyok voltak-e, vagy valamiféle főemberek Keletről vagy tekintélyes asztronómusok. Királyi szívükben népeik bölcsességét és vágyát hordozták. Csak királyi lelkület képes elindulni ilyen célból. Népeik bölcsességét és vágyát elvitték a találkozás és beteljesedés helyére.

A sivatagon át, a királyi palotákon, Jeruzsálem írástudóinak és papjainak termein át – az istállóba.

Olyan emberek voltak ők, akiknek szeme a végtelenbe lát. Éhezik és szomjazzák a végérvényest. Valódi éhséggel és szomjúsággal.

És képesek meghozni az ennek megfelelő döntést.

Az életet alárendelik annak, ami az élet végső érvényessége.

Kereső, utazó emberek lettek,

mert jobban hittek a belső hívásnak és a külső jeleknek, mint biztos és kényelmes megtelepedettségüknek.

Titkuk: kérdésük sürgető komolysága, - kitartó keresésük rendíthetetlensége, - odaadásuk és imádásuk királyi nagysága.

És ez az üzenetük hozzánk, és az ítéletük is felettünk.

Miért, hogy olyan kevesen látják a csillagot?

És hol izzik még a szívnek ez a valódi szenvedélye, amely nem sajnál semmiféle pusztaságot és idegenséget, semmiféle magányt, sem azoknak tudálékos mosolyát, akik a hívőket mindig is bolondnak tartották?

Csak az ilyen, szívből fakadó szenvedélyből nőhet az a fáradhatatlanság,

amely azután bölcsen és királyian térdre borul, amikor a hosszú út csak egy istállóban ér véget.

Ők mélyebbre látnak és felfogják a végérvényest.

A szív és a lélek száz ínsége képessé tette őket a hitre, és felavatta őket az imádásra.

ESEMÉNYNAPTÁR

December 18. 14 óra szabadtéri Betlehem megáldása

Karácsony előtti gyónási lehetőségek: (az óra a kezdési időpontot jelöli, amíg van gyónó, addig tart a gyóntatás)

December 17. 15 óra Vácrátót
December 20. 17 óra Vácbottyán
December 21. 17 óra Veresegyház
December 22. 17 óra Erdőkertes
December 23. 17 óra Veresegyház
18 óra Órszentmiklós

December 24 éjféleli mise lesz Veresegyházon, Erdőkertesén és Vácbottyánban
 22.30-kor lesz mise Órszentmiklóson és Vácrátóton

December 25. vasárnapi miserend; 18 órakor gyermekmise

December 26. reggel 8 órakor lesz szentmise, utána hódolat Jézus jászolánál

December 29. 18.30 gyászmise az elmúlt hónapban elhunytakért

December 30. 18.30 Szent Család ünnepe, egyben a család évének lezárása

December 31. 18 óra év végi hálaadás

Január 1. vasárnapi miserend (8; 9.30; 18 óra) Mária istenanyaságának ünnepe, kötelező ünnep.

Január 8. 18 óra gyermekmise

Január 13. 19 óra elsőáldozásra készülő gyerekek szüleinek találkozója

A következő hónapban az alábbi családokért imádkozunk:

hét	Szentmise időpontja - ezen vállalja a család a szolgálatot		
	8:00	9:30	18:00
December 12 – 18.	Hajdi-Bartus család	Illésfalvi család	Wirth család
December 19 – 25.	Kenessey család	Bencsik család	Csáji család
December 26 – január 1.	Jamrik András családja	-	Prehoda Csaba családja

SZENTMISÉK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és szerdán a Szt. Pio
Otthonban..... ..10.00
Pénteken..... ..18.30
Kedden és csütörtökön ugyanebben
az időben **igeliturgiát** tartunk áldozattal
Szombat..... ..08.00
Vasárnap..... ..08.00; 09.30; 18.00
Gyónási lehetőség minden mise előtti
15 percben, illetve előre megbeszél
időpontban a plébánián is van
gyónatás.

Görög katolikus misék: minden
hónap 1., 3. és 5. vasárnapján 11.30

SZENTMISÉK ERDŐKERTESÉN

Szombat..... ..18.00
Vasárnap..... ..08.00

SZENTMISE ŐRSZENTMIKLÓSON

Vasárnap..... ..9.30

SZENTMISE VÁCBOTYÁNBAN

Vasárnap..... ..11.00

SZENTMISÉK VÁCRÁTÓTON

Szombat..... ..18.00
Vasárnap..... ..11.00

SZENTSÉGIMÁDÁSOK TEMPLOMUNKBAN

Hétfőn és csütörtökön 19 órától; Reggeli
szentségimádás hétfőtől csütörtökig 6.00;
pénteken 5.00 órától, hétfőig 6.30-
7.30-ig (zsolozsma 6.30-tól)

KÖZÖSSÉGEINK

Óvodás közösség: péntek 17.00

Alsós közösség: péntek 17.00

Felsős közösség: péntek 17.00

„Kis ifi” közösség: péntek 19.30

Ifjúsági közösség: péntek 19.30

Családos közösség: minden hónap
első szombat 17.30

Életige kör: minden hónap 2. péntek 19
óra, Erdőkertes (**változás!**)

Felnőtt közösség: minden szerda 19.00

Kalász közösség: minden hónap
második vasárnap délután

Szent Antal imaközösség: minden
hónap 13-án 17.30

Szent Anna Bibliakör: hétfő 10.00

Kórus: minden szerda 19 óra

Gitáros kórus: minden vasárnap 16.30

Karitás: minden hónap második szerda
19.15

Útkeresők: minden kedd 19.15

Dicsőítő csoport: kéthetente szerdán 19 óra

Rózsafüzér társulatok: minden hónap
első vasárnapja

Missziós Imaközösség: minden hónap
első vasárnap 16.00

Baba-mama minden szerda 10-12-ig

Szeretetláng kéthetente szombaton 9.00

Cursillo csoport: minden hónap 1.
csütörtök 18 óra (könyvtár)

HIVATALI ÜGYEK

Bejelentkezni a keresztlőre a kívánt időpont előtt legalább **3 hónappal**
szükséges (a baba születésének várható időpontja előtt is el lehet intézni).
Bejelentkezés Lukács Péter állandó diakónusnál a +36-30-4744549-es
telefonszámon.

Bejelentkezés az esküvőre minden év **február 1-ig**, Molnár Zsolt plébános
úrnál. Ha kérdése van, az 589-540-es vagy a +36-20-9104509-es
telefonszámon lehet felvilágosítást kérni.

Plébániai irodaügyelet a Szent Pio Otthonban munkanapokon 8-15 óráig.

A szentmise szándékok elolvashatók a faliújságon és a sekrestyében!

Kiadja a Veresegyházi Római Katolikus Egyházközség. Megjelenik havonta.

A kiadványért felelős Molnár Zsolt plébános.

(e-mail: molnar.zsolt@vaciegyhazmegye.hu)

Szerkesztőség: dr. Horváth György, Ferencz Zoltán

(e-mail: ferencz.zoltan@veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu)

Az újság elolvasható a www.veresegyhaz.vaciegyhazmegye.hu honlapon is.